

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 85/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., Spolková republika Nemecko, zastúpeného euroadvokátom JUDr. L. M., Česká republika, vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 60/2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 207/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2010 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 60/2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 207/2009.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 20. júna 2006 podal na okresnom súde žalobu, v ktorej sa domáhal voči Slovenskej republike – M. zaplattenia sumy 614 928 Sk ako odškodnenie za ušlú mzdu v období nezákonného väznenia.

Dňa 16. februára 2007 zaslal sťažovateľ okresnému súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní.

Dňa 17. júla 2007 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril, či súhlasí s prerokovaním veci bez nariadenia pojednávania, prípadne či vznáša námietku nepríslušnosti.

Sťažovateľ 6. augusta 2007 vyjadril súhlas s prerokovaním veci bez nariadenia ústneho pojednávania a tiež oznámil, že nevznáša námietku predpojatosti či nepríslušnosti.

Dňa 6. júna 2008 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k stanovisku žalovaného.

Dňa 9. júna 2008 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby zaslal okresnému súdu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tz 8/03 opatrený doložkou právoplatnosti.

Sťažovateľ sa k obom výzvam okresného súdu vyjadril 16. júla 2008.

Okresný súd 8. apríla 2009 uskutočnil súdne pojednávanie, na ktoré sa nedostavil zástupca žalovanej strany, a preto bolo pojednávanie odročené na 10. jún 2009, na ktorom bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom tak, že žaloba bola zamietnutá.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré je vedené krajským súdom pod sp. zn. 7 Co 204/2009.

Sťažovateľ podal 7. septembra 2010 sťažnosť krajskému súdu na priet'ahy v konaní, ktorú krajský súd vybavil 30. septembra 2010 tak, že ju uznal za oprávnenú s tým, že príslušný sudca 13. septembra 2010 vyžiadal spis bývalého vojenského obvodového súdu sp. zn. 2 T 4/60 a nariadi pojednávanie.

Dňa 15. októbra 2010 krajský súd nariadil súdne pojednávanie na 24. november 2010.

3. Sťažovateľ je toho právneho názoru, že došlo k porušovaniu jeho práva, lebo o jeho žalobe nebolo rozhodnuté ani po štyroch rokoch a štyroch mesiacov, pretože súdy buď nekonajú, alebo sú nečinné. V tejto súvislosti sťažovateľ namieta porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Sťažovateľ sa v neposlednom rade domáha, aby ústavný súd vo veci samej vydal nález, ktorým vysloví, že nečinnosťou, prípadne neúčinným konaním okresného súdu vedeným pod sp. zn. 10 C 60/2007 a krajského súdu vedeným pod sp. zn. 7 Co 207/2009 bolo porušené jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ žiadal priznať spravodlivé zadosťučinenie vo výške 10 000 € a náhradu trov konania.

5. Z obsahu sťažnosti, jej príloh a z oznámenia okresného súdu vyplýva, že v sťažovateľovej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 60/2006 bola okresným súdom žaloba 10. júna 2009 zamietnutá a od 18. septembra 2009 sa predmetná vec nachádzala na krajskom (odvolacom) súde, ktorý vo veci rozhodol 8. decembra 2010 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo strane sťažovateľa doručené 24. februára 2011. Podaním doručeným krajskému súdu 7. septembra 2010 sťažovateľ namietal prietahy v konaní odvolacieho súdu, na túto sťažnosť odpovedal podpredseda krajského súdu podaním sp. zn. Spr. 2202/2010 z 30. septembra 2010, ktorý prietahy v konaní krajského súdu uznal. V tejto súvislosti podpredseda súdu uviedol, že prijal aj konkrétne opatrenia na nápravu spočívajúce v tom, že „... vec sp. zn. 7 Co 2007/2009 bude prevedená do režimu sledovania veci podpredsedom krajského súdu za účelom zabránenia vzniku ďalších prietahov v konaní“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená alebo podaná oneskorene.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05,

IV. ÚS 221/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej priet'ahy v súdnom konaní (čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

10. Predmetom konania pred ústavným súdom sú priet'ahy namietané sťažovateľom v konaní pred okresným súdom a krajským súdom v jeho právnej veci.

11. Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z vyhodnotenia doterajšieho priebehu konania pred okresným súdom a krajským súdom, ktoré sa začalo 20. júna 2006 a skončilo 24. februára 2011, keď bolo strane sťažovateľa doručené potvrdzujúce rozhodnutie krajského (odvolacieho) súdu z 8. decembra 2010. Okresný súd predtým rozhodol 10. júna 2009 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol (pozri bližšie bod 5). Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 25. novembra 2010.

12. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (m. m. II. ÚS 26/95). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie všeobecného súdu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa jeho rozhodnutia (m. m. III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného

práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

14. Celková dĺžka konania vedeného vo veci sťažovateľa pred okresným súdom a krajským súdom presiahla obdobie 4 rokov, čo s prihliadnutím na charakter veci *prima facie* vylučuje, aby konanie vedené pred okresným súdom a krajským súdom bolo možné pokladať za konanie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľovho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote.

15. Vzhľadom na uvedené, najmä na dĺžku konania vedeného pred okresným súdom a krajským súdom táto sama osebe nemá takú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie práva sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2011